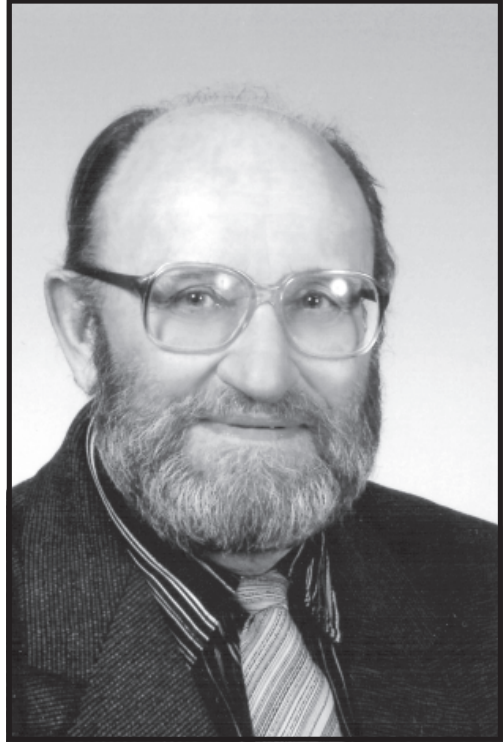

Шевченко Володимир Ісакович

Чернігівський Сократ. Такими словами вшановували найближчі колеги кілька місяців тому 65-річчя Володимира Ісаковича Шевченка. Сьогодні, підтверджуючи цей вислів, робимо це із сумом, бо ж безсилі зупинити невблаганну смерть. 22 липня 2006 року серцева хвороба стала трагічним і передчасним завершенням його життєвого шляху.

В. І. Шевченко народився 25 грудня 1940 р. на Київщині у смт Макарів. Після п'ятирічної служби в радянській армії вступив (1964 р.) на філософський факультет Київського державного університету імені Тараса Шевченка. Близьку закінчивши навчання, викладав протягом 1969 - 1971 рр. філософію в Краматорському індустріальному інституті. У 1971 р. повернувся в альма-матер, цього разу вже аспірантом. Із 1974 р. він пов'язав свій життєвий і творчий шлях із Черніговом. Понад тридцять років працював у вищих навчальних закладах обласного центру: політехнічному, педагогічному, а останнім часом економіки і управління і за сумісництвом в інституті права, соціальних технологій та праці. Як педагог В. І. Шевченко користувався незаперечним моральним авторитетом серед студентів, його відзначала глибока філософська культура, одухотворена людяність. Благотворний вплив самої особистості Володимира Ісаковича заслуговує на пам'ять і визнання тих, хто сьогодні бере в руки естафету «дружби з мудрістю».

Кандидатську дисертацію В.І. Шевченко захистив 1978 року, а в 1993-ому - докторську на тему: «Концепція пізнання в українській філософії. (Логіко-історичний аспект)». Стає першим на Чернігівщині доктором філософських наук, з тим професором, провідним фахівцем з історії української філософії. У 2006-ому його обрано академіком Академії наук вищої школи України, входив до складу спеціалізованих вчених рад при Дніпропетровському національному університеті, Інституті вищої освіти Академії педагогічних наук України, Науково-дослідному інституті українознавства, а також редакційних колегій часописів «Сіверянський літопис», «Філософія освіти» та «Українознавство». За заслуги перед українським народом у науковій, педагогічній та громадській діяльності у 2004 р. нагороджений Грамотою Верховної Ради України.

Творчий доробок В. І. Шевченка складають сотні наукових праць, серед яких «Концепція пізнання в українській філософії» (1993), «Філософія: історія і сучасність» (1996), «Нарис філософської думки Чернігово-Сіверщини» (1999), «Філософська зоря Лазаря Барановича» (2001), «Дружба з мудрістю або основні проблеми української філософії» (2006). Як учений Володимир Ісакович відзначався широтою наукового кругозору, глибиною й оригінальністю постановки проблем. Свідчення цьому його монографії, статті, у тому числі в журналі «Сіверянський літопис», постійним і бажаним автором якого він був протягом багатьох років. У своїх фундаментальних

історико-філософських працях він визначав засадничі принципи української філософії, започатковуючи концепцію пізнання, розробляючи філософську антропологію, філософію освіти, українознавство як філософію, що сприяло розвитку національної самосвідомості. Інтелектуальна потуга вченого справляла животворний вплив на всі галузі філософського життя України. Він був організатором ряду наукових конференцій, присвячених філософії освіти Лівобережної України, очолював Чернігівське відділення Українського синергетичного товариства.

Свої унікальні знання, багатий життєвий досвід талановитий педагог і вчений передавав молоді. Володимир Ісакович підготував 5 кандидатів наук. Теоретик людинознавства, він був мудрим керівником створеної ним Чернігівської філософсько-антропологічної школи, дбаючи про її взаємодію з науковими центрами України. Він умів підтримати й плекати не своє «Я», «почути Іншого», терпіти «різності» як у своєму найближчому, так і більш віддаленому професійному оточенні. Кому довелося спілкуватися та співпрацювати з Володимиром Ісаковичем, відчували його шляхетність, інтелігентність, вражалися масштабністю його наукових досліджень.

Вшановуючи світлу пам'ять Володимира Шевченка, ми маємо зберегти той етос саможертвної працелюбності, напруженої філософської турботи про людину й світ, який він уособлював.

Редколегія та редакція журналу «Сіверянський літопис».

